

Høgskulen på Vestlandet

Bacheloroppgave

BSO321-H-2021-VÅR-FLOWassign

Predefinert informasjon

Startdato:	30-04-2021 09:00	Termin:	2021 VÅR
Sluttdato:	14-05-2021 14:00	Vurderingsform:	Norsk 6-trinns skala (A-F)
Eksamensform:	Bacheloroppgave		
SIS-kode:	203 BSO321 1 H 2021 VÅR		
Intern sensor:	(Anonymisert)		

Deltaker

Kandidatnr.:	329

Informasjon fra deltaker

Antall ord *:	7983

Egenerklæring *: Ja
Jeg bekrefter at jeg har registrert oppgavetittelen på norsk og engelsk i StudentWeb og vet at denne vil stå på vitnemålet mitt *: Ja

Gruppe

Gruppenavn:	(Anonymisert)
Gruppenummer:	32
Andre medlemmer i gruppen:	Deltakeren har innlevert i en enkeltmannsgruppe

Jeg godkjenner autalen om publisering av bacheloroppgaven min *

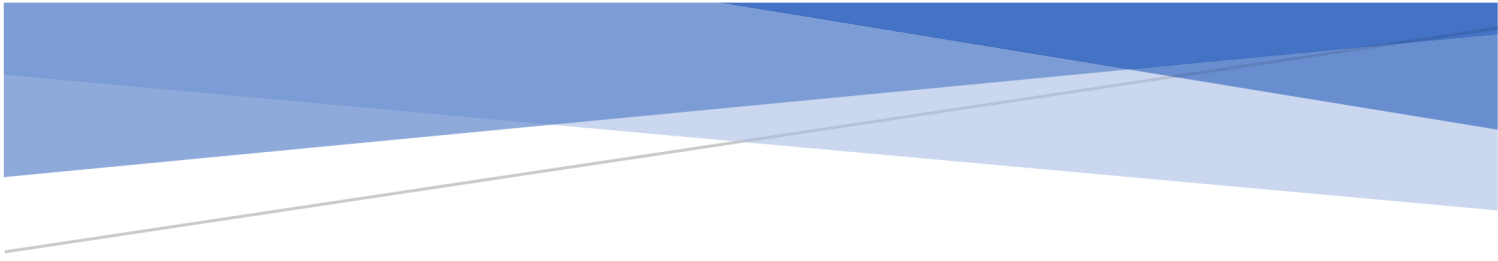
Ja

Er bacheloroppgaven skrevet som del av et større forskningsprosjekt ved HVL? *

Nei

Er bacheloroppgaven skrevet ved bedrift/virksomhet i næringsliv eller offentlig sektor? *

Nei

Møte mellom barnevernsansatte og minoritetsfamilier som utøver oppdragevold

KANDIDATNUMMER: 329

BSO 321- 1 20H Bachelor
Høgskolen på Vestlandet
Antall Ord:7983

14.05.2021

BSO 321 -1 20h bachelor

ABSTRACT

This study focuses on the interaction between child welfare employees and minority families who use corporal punishment. The aim is to investigate the ways in which child welfare workers can meet these families through a cultural lens and also understand why minority families use corporal punishment. This thesis has found that culture plays a significant role in the use of corporal punishment among minority families. Nevertheless, other factors such as stress, stress factors in immigration and poor finances also play a role in the occurrence of corporal punishment. This thesis additionally sheds light on how different norms, values, socialization practices and individualistic and collectivistic views between child welfare workers and minority families lead to cultural conflict when the two meet. This thesis sheds light on the fact that cultural competence and the development of culturally relevant skills can contribute to child welfare workers to be better able to provide adapted measures and solutions to these minority families.

Innholdsfortegnelse

KAPITTEL 1.....	4
1.1 Innledning.....	4
1.2 Valg av tema.....	4
1.3 Problemstilling og avgrensning	5
1.4 Begrepsforklaring	5
1.4.1 Vold.....	5
1.4.2 Oppdragervold.....	5
1.4.3 Etniske minoriteter	5
1.5 Relevans for sosialt arbeid.....	6
1.6 Disposisjon.....	6
KAPITTEL 2: METODE	7
2.1 Hva er metode?	7
2.2 Metodisk fremgangsmåte	7
2.3 Metode- og kildekritikk.....	8
KAPITTEL 3: FAG	9
3.0 Innledning	9
3.1 Omfang av oppdragervold i verden	9
3.2 Oppdragervold historikk i Norge.....	9
3.3 Voldskadevirkning.....	10
3.4 Barnevernets møter med minoriteter.....	10
KAPITTEL 4: TEORI	13
4.0 Innledning	13
4.1 Om vold.....	13
4.2 Makt	13
4.3 Oppdragevold	14
4.4 Kultur	14
4.4.1 Individualistisk og kollektivistisk syn.....	15
4.4.2 Sosialisering	15
KAPITTEL 6: DISKUSJON	19
6.0 Innledning	19
6.1 Begrunnelser på bruk av oppdragevold.....	19
6.1.1 Holdninger, kultur og sosialisering.....	19
6.1.3 Normer og kontekst.....	20
6.1.4 Lærdom og disiplin.....	21
6.2 Barnevernets møter med oppdragevold i minoritetsfamilier	22
6.2.1 Frykt for barnevernet.....	22
6.2.1 Barnevernsansattes individualistiske syn og kultur fokus	22
6.2.2 Etnosentrisme.....	24
6.3 Kulturkompetanse	24

6.4 Oppsummering	25
7. Litteraturliste.....	26

KAPITTEL 1

1.1 Innledning

Vold mot barn er et alvorlig og kontroversielt tema i hele verden. I noen land som for eksempel USA, Storbritannia er det lov å bruke vold mot barn som et ledd i oppdragelse (Miler-Perrin og Perrin, 2018, endcorporalpunishment, 2015). I Norge, derimot, er det strengt forbudt med oppdragevold. Økende forskning om vold mot barn viser de negative og alvorlige konsekvenser vold kan ha på barn og samfunnet (Aakvaag og Strøm, 2019; Pinheiro, 2006; Weele mfl., 2011). Dette gjør dette temaet veldig aktuelt å undersøke mer om.

1.2 Valg av tema

Da jeg kom til Norge fikk jeg beskjed om å være forsiktig med barnevernet og myndighetene fordi de bare «tar» barn. Mitt første møte med barnevernet var på et foredrag på voksenopplæring der vi ble fortalt om at det ikke er lov å slå barn i Norge. Jeg som forelder kunne ikke tenke meg å bli fratatt mine barn fordi jeg slo dem. Hva skulle jeg da gjøre for å disiplinere dem? Etter hvert som barna mine ble eldre, viste det seg at jeg som forelder måtte finne andre måter å oppdra barna mine. Jeg er selv oppvokst i et samfunn der «oppdragelsesvold» har blitt brukt og fortsatt brukes. Mente virkelig nordmenn at foreldrene mine hadde vært voldelige mot meg? Hvilke andre oppdragelsesmetoder kunne jeg benytte for å oppdra barna mine? Hvem kunne jeg henvende meg til for å få hjelp? Ikke myndighetene i hvert fall, for da kunne jeg risikere å bli fratatt omsorgen for barna mine.

Med denne oppgaven har jeg med meg mine opplevelser av å ha blitt slått som barn på mange arenaer i mitt hjemland. Jeg ble slått på skolen, hjemme, av mine foreldre, onkler, tanter, lærere, naboer og eldre søsken helt til jeg ble voksen. Dette var realiteten min og er realiteten for mange barn der jeg kommer fra. Som barn så jeg ikke på dette som vold, jeg så det som disiplin fordi jeg ble fortalt at det var til min beste, for å forme meg til å være et ordentlig menneske og et velfungerende medlem i samfunnet. Men den fysiske smerten og emosjonelle belastningen som jeg erfarte av å bli slått av voksne og personer som jeg elsket og stolte på, skriver jeg denne oppgaven og gjør at jeg synes det er viktig å skrive om dette temaet. Jeg kjenner også mange innvandrersfamilier som ikke som sliter, men fortsatt nekter å spørre eller ta imot hjelp fra barnevernet eller andre instanser på grunn av redselen for barnevernet. Det er med dette jeg har blitt inspirert å undersøke om oppdragervold tematikken.

1.3 Problemstilling og avgrensning

Med utgangspunkt i både min personlige erfaring med oppdragervold og omfanget av oppdragevold blant minoriteter i Norge som jeg kommer inn på i nærmere inn på i oppgaven, har jeg valgt denne problemstillingen:

Hvordan kan barnevernsansatte forstå minoritetsfamilier som utøver oppdragevold i lys av kultur?

For å kunne besvare problemstillingen tenker jeg at det er viktig for barnevernsansatte å forstå hvorfor minoritetsfamilier velger å bruke vold som oppdragsmetode. Denne kunnskapen vil bidra til at ansatte får en forståelse av hvordan minoritetsfamilier tenker og snakker om oppdragervold for å kunne gi rettede tiltak og hjelp. For å avgrense problemstillingen har jeg valgt å ikke fokusere på minoritetsfamilier fra et bestemt land i Norge. Dette er fordi at litteraturen som finnes handler om minoritetsfamilier fra ulike land i Norge. Barn, juridisk sett, er alle personer under 18 år (Barne-og familiedepartement (u.å.). Jeg skiller ikke mellom barn i ulike aldre i oppgaven min, fordi at litteraturen som finnes omfatter barn i alle aldre. Jeg skiller ikke mellom kategoriene barn med en utenlandsk forelder og første-generasjons innvandrereforeldre. Jeg skiller heller ikke mellom vestlige og ikke vestlige minoritetsfamilier. Oppgaven skal også ta utgangspunkt i minoritetsfamilier der det allerede er oppdaget oppdragervold.

1.4 Begrepsforklaring

1.4.1 Vold

Isdal (2005, s. 36) definerer vold som «enhver handling rettet mot en annen person, som gjennom at denne handlingen skader, smerter, skremmer eller krenker, får den personen til å gjøre noe mot sin vilje eller slutte å gjøre noe den vil.»

1.4.2 Oppdragevold

Strauss (1994) definerer oppdragevold som “the use of physical force with the intention of causing a child to experience pain but not injury for the purpose of correction or control of the child’s behaviour”. I denne oppgaven har jeg valgt å slå sammen Isdals (2000) definisjon av vold og Strauss (1994) sin definisjon av oppdragevold siden de påpeker ulike sider av vold og oppdragevoldsutøvelser.

1.4.3 Etniske minoriteter

Begrepet etniske minoriteter brukes ofte til å beskrive en gruppe mennesker med annen etnisk opprinnelse, fra utseende og hudfarge, til kulturelle tradisjoner og levemåter (Arbeids-og inkluderingsdepartementet 2007, s. 4). Etniske minoriteter betegner personer som er tydelig

forskjellige fra majoritetssamfunnet (Schiefløe, 2019, s. 175). Etniske minoriteter i Norge er kategorisert i to hovedtyper: urbefolkning og innvandrere. I denne oppgaven skal bruk av begrepet etniske minoriteter avgrenses til innvandrere. Det er viktig å presisere at minoriteter ikke er en heterogen gruppe og omfatter mennesker fra mange land med ulik kultur, språk, og lignende. Som nevnt skal jeg ikke skille mellom etniske minoriteter fra ulike land i min oppgave.

1.5 Relevans for sosialt arbeid

Hensikten med oppgaven er å belyse kunnskap om oppdragsvold blant minoritetsfamilier. Det viser seg at det er mye litteratur om ettervirkning av oppdragsvold mot barn, men ikke mye om hvorfor minoritetsfamilier utøver vold mot barn i den norske konteksten. Det er derfor viktig for sosialarbeidere å ha kunnskap om oppdragsvold i møte med minoritetsfamilier. Dette vil hjelpe barnevernsansatte med å tilpasse tiltak, og kunne gi rettede hjelp til familiene. Oppgaven kan også brukes til å veilede foreldre som bruker oppdragsvold som oppdragelsesmetode, og forebygge vold generelt. Oppgaven skal også bidra til å utfylle manglende kunnskap om oppdragsvold blant minoritetsfamilier for både ansatte og utdanningen i sosialt arbeid.

1.6 Disposisjon

Oppgaven er delt i 6 kapitler. Kapittel 1 tar for seg innledningen til oppgaven, hvor jeg til nå har presentert tema og bakgrunn for oppgaven, begrepsforklaring, relevansen, oppgavens problemstilling og problemstillingens avgrensning. I kapittel 2 vil jeg gjøre rede for metoden jeg har brukt, beskrive hvordan jeg har gått frem for å finne relevant litteratur, og stille meg kritisk til litteraturen jeg har brukt. I kapittel 3, har jeg gjort rede for relevant faglitteratur om oppdragsvold. I kapittel 4 skal jeg gjøre rede for relevant teori som skal ligge til grunn for drøftingen. Teorien gjør rede for vold og oppdragsvold, kultur; normer, verdier og sosialisering og livssyn. I kapittel 5, vil jeg drøfte begrunnelser for utøvelser av oppdragsvold blant minoritetsfamilier, og møter mellom barnevernsansatte og minoritetsfamilier som utøver oppdragsvold. Videre legger jeg vekt på kulturkompetanse som løsning på utfordringene barnevernsansatte møter med minoritetsfamilier. Til slutt vil jeg oppsummere viktige momenter og funn i oppgaven.

KAPITTEL 2: METODE

2.1 Hva er metode?

Aubert (1985, s. 196 i Dalland, 2020, s. 53) sier at en metode er en fremgangsmåte, et middel til å løse problemer og komme frem til ny kunnskap. Metoden forklarer måten en bør gå fram for å skaffe kunnskapen man trenger for å besvare et vitenskapelig spørsmål eller problemstilling. Kvantitative eller kvalitative metoder er de vanligste måter å innhente data. Kvantitative metoder gir målbare resultater mens kvalitative metoder fange opp meninger og opplevelser av subjektene i studiene (Dalland, 2020, s. 54). Begge metodene har til hensikt å skape en bedre forståelse av fenomener i samfunnet (Dalland, 2012).

2.2 Metodisk fremgangsmåte

Jeg skal svare på problemstillingen ved å utføre en litteraturstudie. Litteraturstudiet innebærer i hovedsak å søke kritisk, systematisk og sammenligne litteratur omkring valgt emne (Aveyard, 2018). Gjennom en litteraturstudie kan en finne svar på problemstillingen gjennom eksisterende litteratur som lærebøker, forskningsartikler og offentlig godkjent informasjon. I litteraturstudie bruker en eksisterende fagkunnskap, forskning og teori (Dalland, 2020). En fordel med bruk av litteraturstudie er at den er tids og kostnadsbesparende. En ulempe er at den kan føre til feilaktige resultater hvis studiene som er innhentet er utdaterte (Dalland, 2012).

Jeg har brukt databaser som Google, ORIA, Bibsys, Idunn og biblioteket for å søke på relevant litteratur. Søkerordene jeg brukte inkluderte etniske minoriteter i barnevernet, innvandrere i barneverntjenesten, oppdragervold, vold i nære relasjoner, vold i hjemmet og forskning om oppdragervold, straff, kultur, kultursensitivitet og vold minoritetsfamilier og vold. Jeg har også søkt internasjonale studier, artikler og litteratur ved å bruke av engelske søkeord som corporal punishment, physical punishment, corporal punishment among minorities og child abuse. Jeg benyttet litteraturlistene i forskningsrapporter og lærebøker med nærliggende tema. Denne metoden kalles *snøballmetoden* (Jacobsen, 2010, s. 117). Litteratursøket belyste at det var lite utvalg på dette forskningsområdet, og som resultat har jeg brukt noen kilder av eldre datoer. Jeg har også brukt noe eldre litteratur når det gjelder sentrale teorier og begrepsavklaringer fordi at de fremdeles har relevant og er allment brukt i oppdragsvold diskursen. Disse forskningene og litteratur har jeg inkludert allikevel fordi at jeg vurderer dem som relevante for å belyse mitt tema.

2.3 Metode- og kildekritikk

I Norge foreligger det relativt lite forskning og litteratur om oppdragevold. Mye av litteraturen som angår vold i Norge handler om vold i familien og vold mot barn generelt. Mange av disse rapportene bruker ikke begrepet oppdragervold, men snakker heller om psykisk eller fysisk vold blant minoritetsfamilier. Det kan hende at det er fordi at all vold omtales som vold i Norge. Jeg har inkludert noen av dem allikevel fordi at oppdragervold ses som en underkategori av vold.

Sentral litteratur som jeg har tatt i bruk er Redd Barnas rapport fra 2013 om blant annet barneverntjenestens håndtering av vold mot barn i minoritetsfamilier skrevet av Berggrav (2013) og Van der Weele, Ansar og Castro (2011) kapittel om deres erfaringer fra arbeid med minoritetsfamilier som utøver vold. Kapitlet gir en oversikt over oppdragervold, men mangler konkrete eksempler og forklaringer når det gjelder Weele mfl., (2011) sin kategorisering av oppdragevold. NOVA Rapporten skrevet av Aarset og Bredal (2018) der de gikk gjennom 91 saker om omsorgsovertakelsessaker i fylkesnemnda og 17 saksmapper fra arkivet til Fylkesnemnda i Oslo og Akershus. Rapporten løfter frem viktige temaer som oppstår i oppdragervolddiskursen.

I andre deler av verden derimot er det mye kunnskap om oppdragevold og jeg har inkludert disse i oppgaven min på grunn av globalisering og økt innvandring til Norge fra disse landene. Da kan det være nyttig å vite hva som skjer i verden og kunne forstå hvordan oppdragevold er diskutert i landene minoritetsspråklige foreldre kommer fra. Som nevnt tidligere er det skrevet lite på dette feltet, men jeg har anvendt noen sitater og forskning fra foreldrenes perspektiv og deres møte med sosialarbeidere i ulike fagbøker, forskning, litteratur og lignende.

KAPITTEL 3: FAG

3. 0 Innledning

I denne delen av oppgaven skal jeg gjøre rede for faglig bakgrunn på oppdragevold. For å få en forståelse av forekomst av oppdragevold i verden skal jeg se på omfang rundt omkring. Jeg skal også se på relasjonen mellom barnevernet og minoritetsfamilier.

3.1 Omfang av oppdragevold i verden

De Forente Nasjoner (FN) definerer fysisk og psykisk vold mot barn som et brudd på deres rettigheter under Convention of the Rights of the Child (CRC). I dag er 193 land - inkludert alle EU-landene – med i CRC, noe som gjør den til den mest ratifiserte internasjonale menneskerettighetskonvensjonen (CRC, 2021). USA, Sør-Sudan og Somalia er de eneste FN-landene som hittil ikke har ratifisert CRC. Til tross for at mange land har signert konvensjonen er vold i oppdragelsen fortsatt brukt i noen områder i noen land. I en rapport av Global initiativ to end all corporal punishment of all children (endcorporalpunishment)(2015a) har 62 stater i verden fullt forbud mot oppdragevold. I USA er fysisk straff fortsatt brukt av foreldre (Miler-Perrin og Rush, 2018). Statlige lover bekrefter foreldrenes rett til å pålegge sine barn fysisk straff, og lovbestemmelser mot vold og overgrep tolkes ikke slik at de forbyr all kroppsstraff i barneoppdragelsen (endcorporalpunishment, 2021).

Per 2020 var oppdragevold i hjemmet regulert på statsnivå, og var lovlig i hele Australia under retten til "rimelig straff" og lignende bestemmelser (endcorporalpunishment, 2020). I åtte stater i Africa er oppdragevold, pisking, lovlig som en dom for kriminalitet under statlige, religiøse og / eller tradisjonelle rettssystemer. 19 av de 28 EU-medlemslandene har vedtatt lovgivning som forbyr kroppsstraff av barn i alle miljøer, inkludert hjemmet (endcorporalpunishment, 2015b). Ingen av ASEAN-medlemsland har ennå oppnådd forbud i alle sammenhenger (endcorporalpunishment, 2017).

3.2 Oppdragevold historikk i Norge

Tidligere i Norge var oppdragevold en del av barneoppdragelse. På 1960-tallet brukte foreldre fysisk straff og andre strenge disiplinæreste sanksjoner mot barn (Kolstad, 2006 i Bergravv, 2013). Barn hadde en annen rolle i samfunnet og ble sett på som objekt uten sine egne meninger (Weele mfl., 2011, s. 123). Ti år før Norge forbød vold mot barn, lovfestet Sverige og Finland bruk av vold mot barn i alle arenaer. Det ble mange kampanjer rettet mot å endre holdninger

om vold mot barn. Det tok tid før totalt forbudt mot vold mot barn i Norge ble oppnådd. I 1972 ble foreldres refselsesrett overfor sine barn opphevet, med det var uklart om alle fysiske avstraffelser var forbudt mot barn. Opphevelsen innebar ikke at all bruk av kroppslig refselse var straffbart; formålet var å regulere og begrense (Andenæs,1983, s.67).

Det forelå dermed tvil om all fysisk avstraffelse med dette var forbudt og hvor eventuelle grenser skulle settes. I 1981 kom det en ny barnelov men det manglet også et klart forbud mot å slå barn (NOU, 2020). I 1987 ble det en ny endring i barneloven der forbudet mot vold i oppdragelsen ble skjerpet. Grensen for det strafferettslige ansvaret var fortsatt uklar. I 2005 uttalte Høyesterett at «det ikke rammes av straffeloven ... om foreldre i oppdragsøyemed tildeler sine barn lettere klaps» (Ot.prp. nr. 104). I 2010 ble barneloven igjen endret, og alle former for fysisk og psykisk vold ble nå eksplisitt forbudt, også i barneoppdragelsen (NOU, 2020).

3.3 Voldskadevirkning

Pinheiro (2006) forteller at vold mot barn generelt har alvorlige konsekvenser for barnets utvikling og framtid. Barn opplever både fysiske og psykiske skader av oppdragsvold som de ofte bærer med seg i senere barndom, ungdomsår og voksenliv. Noen ganger ender voldsutøvelsen med død. Barn opplever psykiske helseplager som angst og depresjon, hodepine, kvalme og smerter i kroppen (Aakvaag og Strøm, 2019). De har også høyere skolefravær, mer søvnvansker, og er mindre tilfreds med livet sitt, enn barn og ungdom som ikke har opplevd vold. Videre kan det å bli utsatt for vold som barn øker risikoen for å bli utsatt for vold som voksen. Weele mfl., (2011, s. 126) nevner at den største skadevirkninga av oppdragsvold er frykten som barnet opplever. Dette fører til at barnet utvikler en nevrologisk alarmberedskap som kan ha alvorlig fysiologiske og psykologiske konsekvenser.

3.4 Barnevernets møter med minoriteter

Norge har blitt mer og mer flerkulturelt i det siste årene på grunn av migrasjon og globalisering. Mange innvandrere kommer inn til Norge på grunn av arbeid, utdanning, ekteskap med nordmenn eller ønske om beskyttelse (Berg, 2015). Statistisk sentralbyrå (SSB) definerer innvandrere som personer som selv har innvandret til og er født i utlandet av utenlandsfødte

foreldre og har fire utenlandsfødte besteforeldre (Dzamarija, 2019). Norskfødte med innvandrerforeldre på den ene siden er personer som er født i Norge av to utenlandsfødte foreldre, og som har fire utenlandsfødte besteforeldre. Ifølge SSB i 2020 utgjorde innvandrere 14,7% av hele befolkningen mens norskfødte med innvandrerforeldre utgjorde 3,5% (Steinkellner, 2021).

I 2020 utgjorde Polen den største gruppen i Norge, etterfulgt av Litauen, Somalia, Sverige, Pakistan, Syria, Irak, Eritrea, Tyskland og Filippinene. Det er viktig å presisere at innvandrergruppen ikke er en heterogen gruppe, men på generell basis vil mangel på språk og begrenset kjennskap til velferdssystemet føre til at innvandreres møte med hvilke som helst instansen i Norge kan være utfordrende (Berg, 2015). Sosialarbeidere møter dermed utfordringer i arbeid med innvandrerbefolkningen på grunn disse utfordringene og barnevernet er et av de hjelpeapparatene som møter mange av disse utfordringene. Barneverntjenesten jobber ut fra barnevernsloven. Lovens formål er å sikre at barn og unge som lever under forhold som kan skade deres helse og utvikling, får nødvendig hjelp, omsorg og beskyttelse til rett tid. Loven skal bidra til at barn og unge møtes med trygghet, kjærlighet og forståelse og at alle barn og unge får gode og trygge oppvekstvilkår (Barnevernslova, 1992, §1).

Barnevernstjenesten har dermed mandant for alle barn under 18 år som bor i Norge uansett bakgrunn eller nasjonalitet, oppholdsstatus eller statsborgerskap. Det er stadig økende innvandring, og det er et forholdsvis høyt antall barn og unge med minoritetsbakgrunn som har behov for støtte fra barnevernet (Bufdir, 2020). Barnevernsstatistikk viser at barn og unge med innvandrerbakgrunn, norskfødte med innvandrerforeldre og norskfødt med en utenlandskforelder er overrepresentert i barnevernet (Bufdir, 2020). Barnevernets forhold til innvandrerbefolkningen har også blitt mye kritisert i det siste og hjelpeapparatet har vært anklaget for å kidnappe innvandrerbarn (Whewell, 2016). Dette har ført til mange demonstrasjoner rundt i hele verden mot det norske barnevernet (Norman, 2016).

Paulsen (2014) sier at forholdet mellom minoritetsspråklige familier og barnevernet ofte er konfliktfylt og preget av mistillit, misforståelser og samarbeidsproblemer. Andre utfordringer som barnevernet møter i arbeid med innvandrerfamilier «handler blant annet om mangel på informasjon, uoversiktlige og komplekse systemer, lang saksbehandlingstid, forholdet mellom hjelp og kontroll samt manglende tillit. Enkelte sosialarbeidere og ansatte i barnevernet påpeker også utfordringene knyttet til språk, kommunikasjon, manglende felles referanseramme,

familiekonflikter, ulike forståelser av kjønnsroller og relasjoner mellom generasjoner, manglende informasjon om kulturell bakgrunn og årsaker til migrasjon og lite tilpassede tjenester og tiltak» (Paulsen, 2014, s. 6). Mange saker som dreier seg om minoritetsfamilier i barnevernet handler om vold. En rapport belyser at fysisk og psykisk vold forekommer i henholdsvis 84 prosent og 58 prosent av sakene, mens trusler og begrensninger av barnets/ungdommens frihet forekommer i 27 prosent (Haugen mfl., 2017). I mange av sakene ble vold brukt med hensikt for å disiplinere, såkalt oppdragevold. Det er derfor nødvendig for barnevernsansatte å ha kunnskap om hvilke diskusjoner som foregår i vold og oppdragevold tematikken, kunnskap om kultur, og ulike livssyn i ulike samfunn. Dette vil bidra til at barnevernsansatte kan møte familier som utøver oppdragevold med en forforståelse som kan bidra til å gi tilpasset hjelp.

KAPITTEL 4: TEORI

4.0 Innledning

For å forstå oppdragevold tenker jeg at det er hensiktsmessig å få en grunnleggende forståelse av voldsbegrepet og hva det innebærer. Etterpå skal jeg se på temaet oppdragevold og typer av oppdragevold. Videre skal jeg se på teori om kultur, individualistisk og kollektivistisk livssyn og sosialisering.

4.1 Om vold

Alminnelig forståelse og bruk av voldsbegrepet er ofte knyttet til fysiske handlinger som påføre smerte (Isdal, 2000, s. 35). Isdal (2000) forklarer at denne forståelsen av voldsbegrepet er begrenset til bare den fysiske delen og utelukker ikke psykiske handlinger. Isdal (2000, s. 36) foreslår en definisjon som innebærer både handlingen og på handlingens konsekvens. Voldsbegrepet blir dermed definert som enhver handling rettet mot en annen person, som gjennom at denne handlingen skader, smerter, skremmer eller krenker, får den personen til å gjøre noe mot sin vilje eller slutte å gjøre noe den vil (Isdal, 2000, s. 36). Ifølge denne definisjonen har vold en funksjon som er å endre eller påvirke voldsutsatte. Vold kan også ha til hensikt å skade og påføre smerter, men Isdal (2006) utelukker intensjon som avgjørende om en handling blir voldelig eller ikke. Konsekvensen, opplevelse eller innvirkningen volden har på den utsatte er det som er definerende (Aadnanes, 2020, s. 36)

4.2 Makt

Alminnelig forståelse og bruk av begrepet makt blir ofte forbundet med noe negativt. Ordet blir vanligvis brukt i en sammenheng der noen har autoritet ovenfor en annen og det er det som fører til at folk viker unna å bli forbundet med begrepet (Engelstad, 2005, s. 19 i Askheim, 2018). Allikevel er makt til stede i alle sosiale relasjoner til enhver tid, for eksempel barnevernet og minoritetsfamilier. I sosiale relasjoner ligger det er alltid et asymmetrisk maktforhold. Den som har mye makt, kan utøve den når som helst og selv om makten ikke utøves betyr ikke at den ikke er til stede. Den muligheten til å utøve makten i seg selv er en maktform (Weber, 2000 i Lillevik mfl., 2019, s. 16).

4.3 Oppdragevold

Oppdragevold kalles corporal punishment på engelsk. Mye litteratur utveklser ofte eller erstatter oppdragevold med fysisk straff, corporal punishment med physical punishment (Strauss, 1994; Pinheiro, 2006; CRC, 2006; Gershoff, 2002). Den meste brukte definisjonen innen dette feltet er "bruk av fysisk makt med hensikten om få barnet til å erfare smerte, men ikke skade for å endre eller kontrollere dens atferd (min oversettelse) (Strauss, 1994 i Weel mfl, 2011, s.120). Strauss (1994) sier at forskjellen mellom oppdragevold og fysiskvold/mishandling ligger i å *ikke skade og intensjonen til å få barnet til å erfare smerte*. Weele mfl., (2011, s.120) definerer oppdragevold som fysisk eller psykisk disiplinering av barn.

Oppdragevold kan kategoriseres i instrumentell og impulsiv. Instrumentell vold brukes mer eller mindre bevisst og er alltid målrettet mens emosjonell eller impulsiv vold er en aggressiv handling utløst av frustrasjon og sinne (Weele mfl., 2011). Volden er ikke planlagt, men preget av affekt (Lillevik mfl., 2019). Instrumentell oppdragevold er planlagt, kontrollert og ikke ledsaget av sterke følelser hos foreldre (Gershoff, 2002, s. 553). Instrumental oppdragevold brukes som en del av en oppdragelsestilnærming og brukes rutinemessig. Impulsiv oppdragevold på den andre siden skjer øyeblikkelig og ledsages av følelser av fare og muligens av følelser av å være ute av kontroll (Holden & Miller, 1997 i Gershoff, 2002, s. 553).

4.4 Kultur

Kultur kan defineres som akkumulert erfaring og etablerte verdier som er allment utbredt og akseptert i samfunnet og som overføres mellom generasjoner (Schiefløe, 2019). Individet og kulturen har symbiotisk relasjon der individet påvirkes av kulturen og kulturen påvirkes av individet. Individet får med seg kultur gjennom sosialisering og opptre som bærer, formidler og bruker av kulturen slik at den varer gjennom flere generasjoner (Schiefløe, 2019, s. 127). Individet lærer gjennom kulturelle ferdigheter som han/hun trenger for å tilpasse seg og opptre på en sosialt akseptert måte i et bestemt samfunn. Individet blir påvirket av kultur uten å være klar over det, og handlinger blir utført som normale uten spørsmål.

Schiefløe (2019) deler kultur i tre elementer: Språk, kunnskap, tro og verdier, normer og sanksjoner. I denne oppgaven skal jeg se på verdier, normer og sanksjoner. En norm er en kjent og allment akseptert forskrift som sier hva som er riktig og uriktig atferd (Schiefløe, 2019, s. 141). Normer kan være skrevet eller uskrevet, og er et uttrykk for hva omgivelsene oppfatter som riktig eller feilaktig atferd. Avhengig av hvilket samfunn individet befinner seg i, kan man

bli møtt med positive eller negative reaksjoner hvis man opptrer seg i en normal eller unormal måte. Reaksjonene kalles som sanksjoner som kan være positive i form av belønning eller negative i form av straff. Verdier fastlegger hva som er ønskverdig og viktig, og hva som er rett og galt. Individualisme og kollektivism er to hovedtyper livssyn i forhold til familieliv, sosialisering og sosial organisering (Schiefløe, 2019, s. 141). Individualisme innebærer tro på individets muligheter, rettigheter og ansvar for egen skjebne. Den er utbredt i vestlige samfunn mens kollektivism er mest utbredt i ikke-vestlige land.

4.4.1 Individualistisk og kollektivistisk syn

I det individualistiske synet er individet i fokus framfor familien eller gruppen. Individet blir oppdratt med bevisstheten om at det selv er ansvarlig for livet sitt og har lov til å gjøre med det hva eller hun selv ønsker (Skytte, 2008, s. 68). Et barn som er oppdratt med dette synet har større mulighet til å bli selvstendig og utvikle individuelle evner. Barn blir oppmuntret til å egne valg og klare seg selv. Barnet læres opp til å kunne sanksjonere seg selv og vurdere selv hva som er dårlig eller riktig valg. Alle familiemedlemmer anses som likeverdige og like kompetente til å kunne ta egne valg som berører sitt liv. Foreldre har fortsatt større roller i familien, men ikke på bekostninger av andre familiemedlemmer.

I det kollektivistiske synet har familien en større betydning i individets liv. Individets liv blir sett som vellykket hvis familiens mål blir nådd og hvis familien fungerer godt. Barnets evne til å ta egne valg blir sett på som et tegn på modenhet, men må gjøres innenfor familiens og samfunnets rammer. Barnets valg og atferd påvirker hele familiens ære. Skillet mellom individet og familien finnes ikke (s. 71). Slekten, andre familiemedlemmer og samfunnet generelt har stor kompetanse og innflytelser i enkelt individets liv. Roller og plikter er delt etter hvilket roller, kjønn eller posisjon man har. Det legges stor vekt på tilpassing til andre i det kollektivistiske synet framfor det individualistiske synet. Skytte (2008, s. 73) sier at familier i Norge kan leve etter verdier og normer som finnes mellom de to idealtypene. Skille mellom de to typer er ikke et skille mellom etniske nordmenn og etniske minoriteter.

4.4.2 Sosialisering

Sosialisering er en viktig del av kultur. Sosialisering bidrar til at kulturen overlever gjennom generasjoner og individet har ansvar for å overføre verdiene, normene og tradisjonene videre (Schiefløe, 2019). Kulturkonflikt kan oppstå når kontakt mellom ulike kulturer fører til konflikt fordi at normene og verdiene i de kulturene er forskjellige. Etnosentrisme kan også oppstå når

ulike kulturer møtes. Det innebærer tilbøyeligheten til å bruke egen kultur som målestokk overfor andre (Schieffloe, 2019, s. 172). Den er gjensidig og fører ofte til at andre kulturer blir oppfattet som feilaktige, tilbakestående eller negativt avvikende. Etnosentrisme opptrer på grunn av etniske stereotyper som er forenklede og unyanserte oppfatninger om mennesker som tilhører andre folkeslag. Motsetning til etnosentrisme er kulturrelativisme, og det innebærer åpenhet for å forstå og tolke andre kulturer utefra deres premisser.

KAPITTEL 5: FUNN

Forskning om omfanget av oppdragevold hos minoritetsforeldre har vært sparsom i Norge. Mens noen studier bruker begrepet oppdragevold, bruker andre studiet begrepet fysisk vold utøvet av foreldre og vold i hjemmet. En undersøkelse om voldsutsatte barn og unge i Oslo i 2009 viste at innvandrerbakgrunn har betydning for hvordan ungdommene rapporterer om erfaringer med vold og seksuelle overgrep (Mossige og Dyb., 2009). Gutter som er innvandrere eller har foreldre som er innvandrere, var sjeldnere utsatt for vold fra andre ungdommer enn norske gutter. Ungdommer som hadde innvandret til Norge, rapporterte oftere om vold fra voksne enn norske ungdommer og ungdommer som var barn av innvandrere. Jenter med innvandrerbakgrunn rapporterer sjeldnere om fysisk vold fra foreldre enn hva norske jenter gjør. Rapporten viste også at risikoen for voldsutøvelser øker i å leve i en familie som har dårlig økonomi.

En annen studie om omfang og utviklingen av vold og overgrep mot barn fra 2007 – 2015 viste at ungdom med innvandringsbakgrunn var mer utsatt for vold enn unge med foreldre med bakgrunn fra Norge eller Norden (Mossige mfl., 2017). Både mor og far utøvet vold i likt omfang. Men omfanget hadde gått ned sammenlignet med 2007. Studiet viste også at det var en reduksjon i mild vold og stabilitet i grov vold og at nedgangen i den milde volden handlet om endringer på foreldres syn om fysisk vold i oppdragelsen.

En global studie fra 2010 om oppdragevold blant foreldre og barn (fram til 10 år) viste at mange barn opplever kroppsstraff av foreldrene eller noen i husstanden (Lansford mfl., 2010). Sytten prosent av foreldrene mente at bruk av kroppsstraff var nødvendig for å oppdra målet barnet. Bruk av kroppsstraff var lavest i Sverige og høyest i Kenya. Sverige var det eneste landet der ingen av de involverte foreldre mente det var nødvendig å bruke kroppsstraff for å oppdra barnet sitt. I en svensk studie belyste en somalisk far at kroppsstraff var en måte å gjøre barn sterke, og var et viktig mål for somalisk barneoppdragelse. (Johnsdotter, 2015, s. 89). Andre stressfaktorer ved innvandring, inkludert tap, forvridning og kulturelle sammenstøt, får noen omsorgsgivere til å straffe barna sine hardt i et forsøk på å få tilbake en kontroll som de mener de har mistet (Johnsdotter, 2015).

Weele mfl., (2011, s.120) skriver om deres erfaringer med arbeid med minoritetsforeldre som utøver vold, og definerer oppdragevold som fysisk eller psykisk disiplinering av barn.

Erfaringene viser at foreldrene har gode hensikter bak bruk av vold som oppdragelse metode. Weele mfl., (2011, s.122) bruker deres egne erfaringer gjennom oppvekst, samtaler i privat og arbeidsliv for å kategorisere volden i fire typer: Vold som planlagt, omsorgsfull oppdragelse (instrumentell); overføring av skadelige familietradisjoner (instrumentell); lav frustrasjonstoleranse hos foreldre (impulsiv) og oppdragervold som systematisk ledd i familieterror (impulsiv og instrumentell).

Aarset og Bredal (2018, s. 102 -104) skriver en rapport om omsorgsovertakelser og etniske minoriteter. Denne rapporten baserer seg på vedtak fra fylkesnemnder samt 17 saksmapper fra arkivet til Fylkesnemnda i Oslo og Akershus. Rapporten inneholder et kapittel om vold blant minoritetsfamilier. Utefra datamaterialet kategoriserer forfatterne fire måter å snakke om vold på som de kaller diskursive posisjoner. Den første kaller de en *kulturell oppdragervold-posisjon*. Volden er motivert og forankret i kulturelle tradisjoner, er den nærmest per definisjon mindre alvorlig. Den andre er *vold er vold- eller null- toleranse-posisjon*. Disse posisjonene skilles ikke mellom oppdragevold og mishandling. Den tredje har en *nyansert voldsforståelse*, der både lovverket og kulturelt betinget rasjonale betraktes i saken. Volden her er ikke mer unnskyldbar men trekkes inn for å få en helhetlig forståelse av saken og gjør en vurdering av foreldrenes omsorgskompetanse og endringspotensiale. Den fjerde posisjonen er «*dette er ikke oppdragervold*»- posisjon. Voldshandlingen er ikke forutsigbart, og ikke har «karakter av såkalt «oppdragervold». Volden her kontrasteres mot noe som kalles oppdragervold.

I en rapport av Redd Barna belyste at minoritetsforeldre påført fysisk og psykisk vold mot barn, men så det som oppdragelse, ikke vold (Berggrav, 2013). Minoritetsfamilier kan ha ulike syn på hva som er vold, ulike oppfatninger om barneoppdragelse og barns behov, kjønnsroller og hvordan man forholder seg til hverandre i en familie. Rapporten påpekte manglende felles referanseramme som en utfordring for minoritetsfamilier i Norge. En annen studie om barnevernets forebyggende arbeid mot vold blant minoritetsfamilier viste at frykt for barnevernet var en stor hindring i deres arbeid (Haugen mfl., 2018). Lederne i barnevernstjenestene uttrykte at de hadde større utfordringer i arbeid med saker der det er mistanke om/forekomst av vold i minoritetsfamilier. Ansatte i studiet nevnte at minoritetsfamilier hadde fått informasjon før de kom til Norge om at de må passe seg for barnevernet (Haugen mfl., 2018).

KAPITTEL 6: DISKUSJON

6.0 Innledning

I denne delen diskutere vil jeg diskutere funnene i lys av oppgavens problemstilling og kunnskap og teori som foreligger på fagfeltet. Diskusjonen er delt i tre: minoritetsforeldre sine begrunnelser på oppdragevold og møter mellom barnevernsansatte og minoritetsfamilier som utøver oppdragevold og kulturkompetanse.

6.1 Begrunnelser på bruk av oppdragevold

6.1.1 Holdninger, kultur og sosialisering

Studier viser at holdningen til oppdragevold rundt omkring verden er varierende. Noen foreldre i land som for eksempel Kina, Colombia, Italia, Kenya blant andre ser oppdragevold som nødvendig i oppdragelse, mens i andre land som Sverige hadde ingen av de involverte foreldre som mente det var nødvendig å bruke kroppsstraff for å oppdra barnet sitt (Lansford mfl., 2010; Durrant, 1999). Kan det være fordi at vold mot barn i Sverige har vært forbudt i flere år enn i andre land? Har kultur noe å si eller trengs det tydelig lovverk mot all vold mot barn slik som i Norge og Sverige?

Kultur definert som tidligere er akkumulert erfaring og etablerte verdier som er allment utbredt og akseptert i samfunnet og som overføres mellom generasjoner (Schiefloe, 2019). Disse erfaringene og verdiene varierer fra samfunn til samfunn. Litteraturen viser at kultur har stor betydning for utøvelse av oppdragevold. Dette ses vi i Wikan (2007) studie som viser at noen kultur som de egyptiske og omanske kulturer aksepterer oppdragevold, mens den norske ikke aksepterer det som en måte å oppdra barn på. Ifølge Wikan (2007) er nordmenn rare sammenlignet med de fleste kulturer på den måten at fysisk straff ikke er akseptert. Teorien viser også at kultur ikke er noe som er statisk, men i stadig endring. Dette ser vi på måten norsk og svensk kultur har endret seg gjennom årene når det gjelder oppdragevold. Vi ser også at endringene i kultur samtidig har ført til endringer i lovverkene i begge land, men andre land sliter med å få disse endringene på plass (Kolstad, 2006 i Bergravv, 2013; Weele mfl., 2011; Andenæs, 1983).

Måten sosialisering blir sett på i ulike kulturer har noe å si på forekomst av oppdragevold. Uten sosialisering ville kultur dø ut og ikke overleve gjennom generasjoner (Schiefloe, 2019). Wikan (2007) sier at sosialisering har ulike mål i ulike samfunn. Norsk kultur ser på sosialisering som læring av det som skal læres å gjøre, med ferdigheter, normer og moral. Sosialisering i andre

kulturer dreier seg ikke om disse temaene, men om læring av sosiale ferdigheter (s.18). Sosialisering ses som øvelser i samhandling der barnet ikke skal lære å tro på noe eller være enig med noen, men å bli et sosialt vesen. Dette kan ha sammenheng ved at foreldre som er sosialiserte i samfunn der oppdragevold anses som en viktig del av barneoppdragelse bruker det som oppdragsstrategi. Dette kan forklares med at «kulturelt forsvar» som beskrevet av Aareset og Bredal (2018) der advokater i rettssaker bruker advokater kultur og kulturell tradisjon forklaring for å forsvare tiltalte. Individene i disse sakene opptrer med intensjoner til å overføre verdiene, normene og tradisjonene fra deres opprinnelsesland (Schifloe, 2019). Dette kan henge sammen med Wikan (2011) sin forklaring at oppdragevold blant minoritetsfamilier kan handle om tankeløs overføring av familietradisjoner. Dette kan forklares ut fra kulturelle påvirkning av aktørers handlinger som noen ganger er ubevisst fordi at man ikke stiller spørsmål til kulturelle praksiser man har vokst opp med selv (Schifloe, 2019).

6.1.3 Normer og kontekst

Litteraturen viser at i mange land er oppdragevold en norm i motsetning til Norge (Weele med fl., 2011; Pinheiro, 2005; endcorporalpunishment 2010;2015a og b; 2020; 2021). I Norge vil bruk av oppdragevold møte negative reaksjoner fordi at det ikke er en norm mens andre land for eksempel USA ville ikke møter oppdragevold bli møtt med like reaksjoner som i Norge. Dette henger sammen med teorien om at kultur danner normer og disse normene varierer fra samfunn til samfunn og avhengig av hvilket samfunn individet befinner seg i (Schiefloe, 2019).

Forfattere belyser også at den sosiale og kulturelle konteksten påvirker hva som defineres som vold, og det som defineres som vold i noen land blir ikke betraktet som vold i andre kontekster (Aadenes og Hærem, 2007; Skare, 1993, s.84). Som resultat av dette anses handlinger som ørefikker, dytting og lignende anses ikke som vold, i noen kontekster, det er bare normal atferd. Dette ser vi i en mors utsagn «...i Somalia var det vanlig å piske barna uten at noen syntes at det var alvorlig....» (Aadenes og Hærem, 2007 s. 113 -114). En annen mor sa også: «Det er ikke enkelt å komme fra en tradisjon der fysisk avstraffelse er alminnelig akseptert i barneoppdragelse, og så skulle oppdra barn i Norge ...». Det er rimelig å tenke at minoriteter som flytter til et land som Norge som har forbud mot bruk av oppdragevold på alle områder ville møte ulike negative reaksjoner. Dette kan forklares med begrepet kulturkonflikt som er en situasjon som oppstår når minortitetsforeldre overfører disse normene til den norske konteksten. Da vil det skape det som kalles kulturkonflikt (Schiefloe, 2019).

6.1.4 Lærdom og disiplin

Litteraturen viser at minoritetsforeldre ønsker å lære barn noe og disiplinere dem når de utfører oppdragevold (Strauss, 1994; Isdal, 2000; Weele mfl., 2011; Aarset og Bredal, 2018). For eksempel Wikan (2007) sier at juling som korreks og formaninger er disiplinærmidler som settes inn mot dårlig oppførsel, men ikke mot barnets karakter. Eide mfl., (2009, s.63) hevder at mange minoritetsfamilier kommer fra land der fysiske avstraffelser av barn ikke regnes som vold, men som disiplin. Barnevernsarbeidere nevnte i tillegg at minoritetsforeldre la stor vekt på lydighet og respekt fra deres barn og brukte oppdragevold for å disiplinere barn (Quereshi mfl., 2010, s. 211). Men hva er disiplin? Ordet disiplin historisk sett betyr å formidle kunnskap og ferdigheter, å forstå og få kunnskap. Dessuten har ordet ofte blitt sidestilt med straff, kontroll og lydighet (Pediatrics Child Care, 2004; Durrant og Stewart, 2017). Ordet blir ofte oppfattet som handlinger pålagt eller truet av en voksen for å korrigere, trene og forme barnets oppførsel (Durrant og Stewart, 2017). Eldal (1994, s.11) sier at disiplin forutsetter to parter, en givende og en mottakende, og er betinget av autoritet hos en giende og respekt hos den mottakende part. Ofte i familier, opptrer foreldre som giende mens barn er mottakene. Spørsmålet er dermed måten minoritetsforeldre overfører budskapene sine, og det er handlingen som skaper konflikt i møte med barnevernet.

Studier viser at foreldre har gode hensikter med å bruke fysisk vold på barnet (Johnsdotter, 2015; Weele mfl., 2011). En somalisk far i Sverige beskrev kroppsstraff som en måte å gjøre barn sterke, et viktig mål for somalisk barneoppdragelse: Han sa: «Vi er de som skaper veldig harde sterke individer. Vi praktiserer spanking, for eksempel spanking av barn, på skolen, hjemme ... det er ikke fordi du ikke liker barna dine, tvert imot, men man har til hensikt å oppdra dem strengt. Du vil at personen skal stå sterk som stein. Sterk» (Johnsdotter, 2015, s. 89). I tillegg straffer omsorgsgivere hardt når de prøver å lære barn å oppføre seg, slik at de ikke kommer i konflikt med skolelærerne eller politiet. Weele mfl. (2010) nevnte også at foreldre ønsker å oppdra barnet til å bli en ansvarlig og lovlydig borger og sikre at de får et godt liv. Dette kan forklares ut fra det kollektivistiske syn på samfunnet der individets liv blir sett som vellykket hvis familiens mål blir nådd og hvis familien fungerer godt (Skytte, 2008).

Minoritetsfamilier som har kollektivistisksyn på samfunnet har en sterk oppfatning av at barnet tilhører familien, og at barnet er gjensidig avhengig av hverandre livet gjennom (Aanesen og Hærem, 2007, s. 25). Familiens ære er knyttet til barnets oppførsel og barnet blir straffet for

handlinger som påfører familien skam. Dette kan forklares med at retten til å slå altså går sammen med plikten til å ta ansvar i et kollektivistisk samfunn (Wikan, 2007). Familien, framfor alt moren, blir holdt ansvarlig og får kritikk ikke barnet.

6.2 Barnevernets møter med oppdragevold i minoritetsfamilier

6.2.1 Frykt for barnevernet

Som nevnt frykter mange innvandrere barnevernet og i tillegg til frykten har minoritetsfamilier lite tillit til barnevernet (Aadnesen og Hærem 2007; Norsk innvandrerforum, 2013). Mistilliten og frykten har blitt forsterket ved bruk av tvang overfor innvandrerforeldre (Aadnesen og Hærem 2007). Andre utfordringer fra både ansatte og minoritetsfamilier som nevnt tidligere kan hindre barnevernets arbeid med minoritetsfamilier særlig i saker om mistanke om/forekomst av vold i minoritetsfamilier (Haugen mfl., 2018). Her ser vi at det foreligger maktaspektet i møte mellom barnevernet og minoritetsfamilier. Barneversansatte sitter med mye makt ved ressurser og kunnskap i møte med minoritetsfamilier (Askheim, 2018; Lillevik, 2016). Arbeidsrelasjonen blir dermed umiddelbart asymmetrisk og underbygges av at barneverntjenesten jobber ut fra lover og regler som har blitt laget av majoritetssamfunnet (Brodtkorb og Rugkåsa, 2015; Askheim, 2018; Lillevik, 2016). Som resultat befinner minoritetsfamilier seg i avmektige posisjoner i møter med barnevernet. Mitt møte med barnevernet som jeg har beskrevet innledningsvis er et eksempel på denne krenkelsen som minoritetsfamilier kan oppleve i møte med barnevernet. Denne muligheten for å utøve makten på meg var i seg selv en maktform (Weber, 2000 i Lillevik mfl., 2019)

Det at barnevernet sitter med mye makt kan også føre til benekting. Litteraturen viser at mange minoritetsforeldre benekter bruk av oppdragevold når spørsmålet dukker opp (Wikan, 2007; Weele mfl., 2011). Null toleranse mot vold, akutt plassering/krisen og politianmeldelser bidrar til den frykten som gjør at foreldre vegrer seg mot å fortelle om hendelsen (Wikan, 2007; Aarset og Bredal (2018). På den andre siden sier Weele mfl., (2011), at benektingen kan være «et alvorlig symptom på bagatellisering» men samtidig kan det handler også om at foreldrene ikke faktisk erkjenner at de har utøvd vold.

6.2.1 Barneversansattes individualistiske syn og kultur fokus

De fleste barneversansatte tilhører majoritetssamfunnet. Skare (1993, s. 50) sier at hun som sosialarbeider er et produkt av norsk historie, oppdragelse, utdanningssystem og kristen protestantisk tro. Synet på familier påvirker barneversansatte og selv om skiller mellom

individualistisk og kollektivistisk livssyn ikke er et skille mellom etniske nordmenn og etniske minoriteter, kan vi si at Norge er hovedsakelig individualistisk i den grad at barn har mer frihet og selvstendige roller enn i kollektivistiske samfunn (Skytte, 2008, s. 73). oppdragelsen i Norge er knyttet til sterke anti-autoritærverdier (Punervold Bø og Olsen, 2008; Skytte, 2008 i Eide mfl., 2009, s. 24). Barn i Norge blir derfor sett på som selvstendige aktører som har evne til å foreta egne valg og barnets feiling blir ikke sett på som at familien har mislykket. Barnevernsansatte har selv vokst opp i et samfunn der oppdragevold har vært ulovlig i mange år. Alle disse faktorene som for eksempel bakgrunn, klasse, livserfaring former ansattes identitet og brukes både bevisst og ubevisst i møte med minoritetsfamilier som utøver oppdragevold.

Litteratur viser at fokus på kultur i møte minoritetsfamilier har fått en sentral plass i barnevernets arbeid med minoritetsfamilier (Bredal, 2009; Eide mfl., 2009; Rugkaså mfl., 2017). Bredal (2009) mener at det har vært for mye på kultur som har ført til overgeneralisering, og samtidig har det også vært for lite fokus på kultur i barnevernet. Bredal (2009) beskriver tre vanligste anklagene mot barnevernet når det gjelder hensynet til kultur i tre posisjoner. Den første går ut på at barnevernet ikke har nok forståelse for familiens kulturelle bakgrunn, at de møter foreldrene med mistenksomhet og at de griper inn for raskt. Den andre handler om at barnevernet viser for mye respekt for innvandrers kultur og derfor svikter barna, spesielt jenter. Den siste går ut på at barnevernet behandler alle problemer som uttrykk for kulturforskjeller og ikke ser at eksempelvis klasse og diskriminering har betydning i denne sammenhengen. Disse tre posisjonene fører til at jeg stiller følgende spørsmål: Har kultur fått skylden for forekomst av oppdragevold blant minoritetsfamilier?

Eide mfl., (2009, s. 43) sier at kulturbegrepet har blitt brukt som «enten eller»-posisjoner i debatter som angår minoriteter. Kultur brukes som en determinerende faktor som får folk til å gjøre ting på en bestemt måte og tillegges en homogenitet der alle «gjør sin kultur» på samme måte. Den brukes også nesten kun på negative sider ved minoritetskultur. Dette ser vi den kulturelle oppdragevoldposisjonen som beskrevet av Aarset og Bredal (2018, s. 102). I saken vektla foreldrenes advokat at volden var oppdragevold forankret i en annen kulturell tradisjon, og derfor mindre skadelig for barnet.

Rugkaså mfl., (2017, s.55) sier på den andre siden at kulturelle forklaringer på sosiale problemer er en reduksjonistisk måte å se sosiale problemer på. Ved å ta en enkelt og reduksjonistisk

tilnærming til oppdragevoldutøvelse, kan det gjøre at andre faktorer som forårsaker den er utelukket. Som nevnt opplever noen omsorgsgivere stressfaktorer ved innvandring, inkludert tap, forvridning og kulturelle sammenstøt og å straffe barna sine hardt i et forsøk på å få tilbake en kontroll som de mener de har mistet (Johnsdotter, 2015). Mossige og Dyb (2009) nevner også at risikoen for voldsutøvelser blant minoritetsfamilier i Oslo øker ved å leve i en familie som har dårlig økonomi. Å ha bare fokus på kulturell bakgrunn og ikke se et helhetlig bilde av minoritetsfamilier kan føre til konflikt mellom ansatte og familiene.

6.2.2 Etnosentrisme

Som nent kan konflikt oppstå når disse ulike synene på barneoppdragelse og forståelse på vold møtes. Hva som defineres som god omsorg barnets beste og familiestruktur oppleves annerledes fra de involverte parterers ståsted. Barnevernsatte bør passe på å ikke være etnosentrisk i møte med minoritetsfamilier siden den norske oppdragelsestilen og individualistiske tankegang danner grunnlaget for barnevernets arbeid. Å oppfatte ens kultur og livstil som best kan føre til at man møter minoritetsfamilier med kritiske blikk (Schieffloe, 2019, s. 172). På den andre siden kan bevisstheten om etnosentrisme være nyttig i arbeid med andre kulturer. Skare (1993, s. 51) sier at bevisstheten til at denne måten å se verden på også kan hjelpe og se i hvilken grad likhet og ulikhet påvirker ens forhold til andre kulturer. Bevisstheten om det kan dermed føre til kulturrelativisme.

6.3 Kulturkompetanse

Vi har sett at etnosentrisme kan skje i møte med minoritetsfamilier hvis barnevernsansatte ikke er bevisst på det. Qureshi mfl., (2010, s. 223) sier at sosialarbeidere selv har nevnt at de ønsker mer kunnskap i møte med minoritetsfamilier spesielt om kultur, familieforhold og barneoppdragelse. I tillegg ønsker de kunnskap om minoritetsbakgrunn med tanke på forholdene de levde under i hjemlandene deres og kunnskap om kriser og traumer for å kunne møte disse problematikkene. Kulturkompetanse har derfor blitt foreslått som løsningen på dette problemet. Kulturkompetanse som begrep brukes til å betegne faktakunnskaper om «de andres» kultur, kommunikasjonsformer, oppdragelsestrategier, omsorgsutøvelse og så videre (Rugkåsa, 2008 i Rugkåsa mfl., 2017). Kultur kompetanse begrepet har også blitt brukt som fellesbetegnelse for å beskrive velkjente begreper som kulturforståelse og kultursensitivitet som handler om hvordan sosialarbeidere kan møte personer med en etnisk bakgrunn.

Kultursensitivitet omhandler å kunne registrere og forstå forskjellighet i andres kultur, verdiprioriteringer og holdninger (Quereshi, 2009; Kaya mfl., 2010). Vi har sett på kulturrelativisme som innebærer åpenhet for å forstå og tolke andre kulturer utefra deres premisser. Jeg legger til begrepet kulturrelativisme innen betegnelsen kulturkompetanse i denne oppgaven. Kulturelle forhold er viktig å sette lys på slik at man kan bidra til løsninger (Jørgesen og van der Wele, 2009 i Weele mfl., 2011). Weele mfl., (2010, s.133) nevner at innsikt i en bestemt kultur kan gi barnevernsansatte en ny forståelsesramme som kan være nyttig i arbeidet ved at man kan legge merke til andre typer mønstre og sammenhenger. Allikevel er det noen utfordringer ved bruk av kulturkompetanse som løsning i møte med minoritetsfamilier. Maktforholdet som er veldig sentralt er dessverre ikke nevnt når det er snakk om kulturkompetanse i barnevernet (Rugkåsa mfl., 2017). Andre forhold som privilegier og strukturelle krefter er også ignorert (Garran og Rozas, 2013 i Rugkåsa mfl., 2017).

Rugkåsa mfl., (2017) foreslår er kulturelt kompetent sosialfaglig arbeid som sette lys på maktrelasjoner som ligger i kategoriene klasse, kjønn, etnisitet, seksualitet og funksjonsevne spiller inn i et individets liv. Kaya mfl., (2010, s. 230) sier på den andre siden at «kulturell relevant ferdigheter» innebærer evnen til å tilpasse metoder og tiltak slik at de oppleves som relevant ut fra målgruppens egne verdier og tradisjoner. Ved å sette lys på kultur, andre maktforhold i tillegg til at barnevernsansatte utarbeider kulturelle relevante ferdigheter kan møte med minoritetsfamilier blir enklere. Mer forskning og kunnskapsbygging i dette området vil også trenes for å kunne få fellesforståelser av oppdragevold blant barnevernsansatte slik at de kan gi minoritetsfamilier tilpasset tiltak og behandling.

6.4 Oppsummering

Temaet i denne oppgaven har omhandlet hvordan barnevernsansatt kan forstå oppdragevold i møter med minoritetsfamilier. Oppgaven har belyst at for å kunne forstå oppdragevold trenger barnevernsansatte å få innsikt i måten vold og oppdragevold er sett på i ulike samfunn og land. Oppgaven har også sett på noen forklaringer på hvorfor minoritetsfamilier utøver oppdragevold som for eksempel lærdom og disiplinær metode. Oppgaven har også belyst at kultur det vil si normer, verdier, ulike lyssyn og sosialisering spiller en viktig rolle i voldsutøvelser blant minoritetsfamilier. Oppgaven belyser utfordringer som kulturkonflikt som oppstår når minoritetsfamilier prøver å overføre tradisjoner og normer til Norge. Allikevel er kultur ikke den eneste grunnen til at foreldre utøver vold. Andre faktorer, som stressfaktorer ved

innvandring og dårlig økonomi spiller også en rolle, og det å ha bare fokus på kultur kan føre til en reduksjonistisk tilnærming.

I tillegg har oppgaven satt lys på utfordringer knyttet til arbeid med minoritetsfamilier. Mistillit, frykt og asymmetrisk maktforhold fører til benekting i møte med minoritetsfamilier. Oppgaven har også belyst at individualistisk og kollektivistisk syn på liv tas i betraktning i barneoppdragelse. Barneverns ansatte i den norske konteksten har et mer individualistisk syn og barnet blir sett på som et eget individ i motsetning til minoritetsfamilier fra kollektivistiske samfunn. Dette livssyn og denne livserfaringen kan føre til etnosentrisme. For å kunne møte disse utfordringene bør barnevernsansatte øke sin kulturkompetanse, utvikle kulturelle relevante ferdigheter og kunnskap om maktforhold slik at de kan gi bedre tiltak og tilpassete løsninger til minoritetsfamilier.

7. Litteraturliste

Askheim, O. P. (2018). *Empowerment i helse- og sosialfaglig arbeid*. Glyndendal.

Arbeids-og inkluderingsdepartementet (2007). *Et inkluderende språk*.

http://www.regjeringen.no/Upload/AID/publikasjoner/veiledninger_og_brosjyrer/2007/Veiledning_inkluderende_sprak_2007.pdf. (Lest 27.03.2014).

Aveyard, Helen. (2018). *Doing a Literature Review in Health and Social Care*. McGraw-Hill Education.

Barnevernslova (1992). *Lov om barneverntjenester*. (LOV-1992-07-17-100). Lovdata. <https://lovdata.no/dokument/NL/lov/1992-07-17-100>

Berg, B. (2015). Velferd og migrasjon – sosialt arbeid i et flerkulturelt samfunn, i Ellingsen, T. Levin, I., Berg, B., & Kleppe, L. C. (Red.) *Sosialt arbeid. En grunnbok*. (s. 244-258). Universitetsforlaget.

Berggrav, S., og Raanes, J. O. (2013). *Tåler noen barn mer juling?: en kartlegging av hjelpeapparatets håndtering av vold mot barn i minoritetsfamilier*. Redd Barna Rapport. https://www.researchgate.net/publication/275946416_Taler_noen_barn_mer_juling_En_kartlegging_av_hjelpeapparatets_handtering_av_vold_mot_barn_i_minoritetsfamilier_Eng_Can_Some_Children_Tolerate_More_Beating_A_Study_on_the_Response_of_Norwegian_Children

Brodtkorb E. og Rugkåsa, M. (2016). Utfordringer for sosialt arbeid i dag. IT. Ellingsen, Levin, I., Berg, B., & Kleppe, L.C. (red.). *Sosialt arbeid: en grunnbok*. (2. utg., s. 299-313) Universitetsforlaget.

- Bredal, A. (2009). Barnevernet og minoritetsjenters opprør: Mellom det generelle og det spesielle. I K. Eide, N. A. Qureshi, M. Rugkåsa og H. Vike (red.). *Over profesjonelle barrierer: Et minoritetsperspektiv på psykososialt arbeid med barn og unge*. Gyldendal.
- Dalland, O. (2012). *Metode og oppgaveskriving for studenter* (5. utg.). Gyldendal.
- Dalland, O. (2020). *Metode og oppgaveskriving* (7. utg.). Gyldendal.
- Durrant, J. E., og Stewart-Tufescu, A. (2017). What is “Discipline” in the Age of Children’s Rights? *International Journal of Childrens Rights* 25 (2) s. 359-379
https://www.researchgate.net/publication/319043854_What_is_Discipline_in_the_Age_of_Children%27s_Rights
- Durrant, J. (1999). Evaluating the success of Sweden’s corporal ban. *Child abuse & neglect*. 23(5) s.435- 448.
https://www.researchgate.net/publication/12951254_Evaluating_the_success_of_Sweden%27s_corporal_ban
- Dzamarija, T. M. (2019, 5. mars). *Slik definerer SSB innvandrere*. SSB.
<https://www.ssb.no/befolkning/artikler-og-publikasjoner/slik-definerer-ssb-innvandrere>
- Eldal, J. (1994). *Disiplin*. Opplæringsavdeling.
<https://www.nb.no/items/6d7a13389c8a0e0ead10f49e542d2a39?page=5&searchText=oaiid:%22oai:nb.bibsys.no:999622117884702202%22>
- Gershoff, E. T. (2002). Corporal Punishment by Parents and Associated Child Behaviors and Experiences: A Meta-Analytic and Theoretical Review. *Psychological Bulletin*.128(4) s.539 – 579 <https://www.apa.org/pubs/journals/releases/bul-1284539.pdf>
- Global Initiative to End All Corporal Punishment of Children (2010). *Ending legalized violence against children*.
<http://endcorporalpunishment.org/wp-content/uploads/regional/All-Africa-report-2010.pdf>
- Global Initiative to End All Corporal Punishment of Children (2015a). *Prohibiting and eliminating violent punishment of girls: a key element in guaranteeing the health and safety of women and girls worldwide*.
https://www.ohchr.org/Documents/Issues/Women/WG/righthealth/WS/Global_Initiative.pdf
- Global Initiative to End All Corporal Punishment of Children (2015b). *Progress towards prohibiting all corporal punishment of children in EU member states*.
<http://endcorporalpunishment.org/wp-content/uploads/regional/EU-briefing-2015.pdf>
- Global Initiative to End All Corporal Punishment of Children (2020). *Corporal punishment of children in Australia*. <http://www.endcorporalpunishment.org/wp-content/uploads/country-reports/Australia.pdf>
- Global Initiative to End All Corporal Punishment of Children (2021). *Prohibiting all corporal punishment of children: laying the foundations for non-violent childhoods*.
<https://endcorporalpunishment.org/wp-content/uploads/2021/04/Prohibiting-all-corporal-punishment-of-children-laying-the-foundations-for-nonviolent-childhoods.pdf>

Haugen, G. M. D., Paulsen, V., og Caspersen, J. (2017). *Barnevernets arbeid med vold i minoritetsfamilier*. NTNU Samfunnsforskning.
https://samforsk.no/Publikasjoner/2017/Vold_minoritetsfamilier_2017_240417_WEB.pdf

Heltne, U. og Steinsvåg, P. Ø. (2011). Barn som lever med vold i familien: grunnlag for beskyttelse og hjelp. Universitetsforlag

Isdal, P. (2000). *Meningen med volden*. (2. utg.). Kommuneforlaget.

Jacobsen, D., I. (2010). *Forståelse, beskrivelse og forklaring; innføring i metode for helse-og sosialfagene*. Høyskoleforlaget.

Johnsdotter, S. (2013). European Somali Children Dumped? On families, parents, and children in a transnational context. *European Journal of Social Work*. 18(1).
10.1080/13691457.2013.844682.

Lansford, J. E., Alampay, L. P., Al-Hassan, S., Bacchini, D., Bombi, A. S., Bornstein, M. H., Chang, L., Deater-Deckard, K., Di Giunta, L., Dodge, K. A., Oburu, P., Pastorelli, C., Runyan, D. K., Skinner, A. T., Sorbring, E., Tapanya, S., Tirado, L. M., & Zelli, A. (2010). Corporal punishment of children in nine countries as a function of child gender and parent gender. *International journal of pediatrics*. 2010. <https://doi.org/10.1155/2010/672780>

Lillevik, O. G., Salamonsen, J. S., & Nordhaug, I. (2019). *Vold i nære relasjoner: diskurser og fenomenforståelse*. Gyldendal.

Miller-Perrin, C., & Rush, R. (2018). Attitudes, knowledge, practices, and ethical beliefs of psychologists related to spanking: A survey of American Psychological Association division members. *Psychology, Public Policy, and Law*, 24(4), 405–417.
<https://doi.org/10.1037/law0000184>

Mossige, S., og Dyb, G. (2009). *Voldsutsatte barn og unge i Oslo: forekomst og innsatsområder for forebygging* (NOVA Rapport 22). Norsk institutt for forskning om oppvekst, velferd og aldring. <https://www.nkvts.no/rapport/voldsutsatte-barn-og-unge-i-oslo-forekomst-og-innsatsomrader-for-forebygging/>

Mossige, S., Stefansen, K., Løvgren, M., og Smette, I. (2017). Barn og unges utsatthet for fysisk vold fra foreldre. Endringer i mild og grov vold fra 2007 til 2015. *Tidsskriftet Norges Barnevern*. 94 (2), s. 110–124. <https://doi.org/10.18261/issn.1891-1838-2017-02-04>

Norman, G. M. (2016, 9. januar). *Massedemonstrasjoner mot norsk barnevern i 19 land*. VG. <https://www.vg.no/nyheter/utenriks/i/ejxPl/massedemonstrasjoner-mot-norsk-barnevern-i-19-land>

Norsk innvandrersforum (2013). *Flerkulturelt barnevern? Hvordan fremme dialog mellom barnevernet og etniske minoriteter*. <http://norskinnvandrersforum.no/wp-content/uploads/2014/05/Rapport-Norsk-Innvandrersforum-20131.pdf>

- NOU 2020:14. (2020). *Ny barnelov*. Barne- og familiedepartementet. <https://www.regjeringen.no/contentassets/677d13eae68c463fa5c2cbb2f9b54e82/no/pdfs/nou2020200014000dddpdfs.pdf>
- Paulsen, V., Thorshaug, K., & Berg, B. (2014). *Møter mellom innvandrere og barnevernet: kunnskapsstatus*. NTNU samfunnsforskning.
- Pinheiro, S. P. (2006). *World report on violence against Children*. The United Nations Secretary-General's study on violence against Children. <https://resourcecentre.savethechildren.net/node/2999/pdf/2999.pdf>
- Pediatric Child Care. (2004). Effective discipline for children. *Paediatrics & child health*, 9(1), 37–50. <https://doi.org/10.1093/pch/9.1.37>
<https://www.ncbi.nlm.nih.gov/pmc/articles/PMC2719514/>
- Qureshi, N. A. (2009). Kultursensitivitet i profesjonell yrkesutøvelse. I Eide, K. (2009). *Over profesjonelle barrierer: et minoritetsperspektiv i psykososialt arbeid med barn og unge* (s. 206–230). Gyldendal akademisk.
- Qureshi, N., A. og Fauske, H. (2010): Barnevernfagligarbeid med minoritetsetniske familier. I Kaya, S., M., Høgmo og Fauske, H. (2010). *Integrasjon og mangfold. utfordringer for sosialarbeideren*. Cappelen
- Barne- og familiedepartement (u.å.). *Barnekonvensjonen*. Regjeringen.no. Hentet 14. mai 2021 fra <https://www.regjeringen.no/no/tema/familie-og-barn/innsiktsartikler/fns-barnekonvensjon/id2519764/>
- Schiefloe, P. M. (2018). *Mennesker og samfunn: innføring i sosiologisk forståelse* (3. utg.). Fagbokforlag.
- Skare, S. (1993). *Flerkulturelt barnevernsarbeid: håndbok*. (3. utg.). Kommuneforlaget.
- Skytte, M., (2008). *Etniske minoritetsfamilier og sosialt arbeid* (3. utg.). Gyldendal.
- Steinsvåg, P. Øystein, & Heltne, U. (2011). *Barn som lever med vold i familien: grunnlag for beskyttelse og hjelp*. Universitetsforlag.
- Straus M., A. (1994). *Beating the Devil Out of Them: Corporal Punishment in American Families*. https://books.google.no/books/about/Beating_the_Devil_Out_of_them.html?id=RbpT9Ln5WZMC&redir_esc=y
- Straus, M., A. og Mouradian, V., E. (1998). Impulsive corporal punishment by mothers and antisocial behavior and impulsiveness of children. *Behavioral Science Law*.16(3) s. 353-374. doi: 10.1002/(sici)1099-0798(199822)
- UN Committee on the Rights of the Child (CRC), *General comment No. 8 (2006): The Right of the Child to Protection from Corporal Punishment and Other Cruel or Degrading Forms of Punishment (Arts. 19; 28, Para. 2; and 37, inter alia)*, 2 March 2007, CRC/C/GC/8, available at: <https://www.refworld.org/docid/460bc7772.html> [accessed 5 April 2021]

Weele van der J., Ansar, N., Castro, Yalila (2011). Møte med foreldre som bruker oppdragevold – erfaringer fra arbeid med minoritetsforeldre i Heltne, U. og Steinsvåg, P. Ø. (2011). *Barn som lever med vold i familien: grunnlag for beskyttelse og hjelp*. Universitetsforlag.

Whewell, T. (2016, 14. april). *Norway's Barnevernet: They took our four children... then the baby*. BBC. <https://www.bbc.com/news/magazine-36026458>

Aadnanes, M. (2020). Vold mot barn og unge i nære relasjoner: barnevernfagleg kunnskap (1. utgåve.). Gyldendal.

Aadnesen, B., N. og Hærem, E. (2007). Interkulturelt barnevernsarbeid. Universitetsforlaget.

Aarset, M., F. og Anja, B. (2018). *Omsorgsovertakelser og etniske minoriteter. En gjennomgang av saker i fylkesnemnda*. (Nova Rapport 5). http://flyktning.helsekompetanse.no/sites/flyktning.helsekompetanse.no/files/Omsorgsovertakelser_og_etniske_minoriteter_En_gjennomgang_av_saker_i_fylk.PDF

Andenæs, J. og Anders, B. (1997). *Spesiell strafferett*. (4. utg.). Universitetsforlaget.

Aakvaag, H. F., Thoresen, S., og Øverlien, C. (2016). Vold og overgrep mot barn og unge- definisjoner og typologisering. I Schultz, J., H., Øverlien, C. og Hauge, M. I., (Red.), *Barn, vold og traumer. Møter med unge i utsatte livssituasjoner*. (s. 265-280). Universitetsforlaget.